

Znáte pana Lemuela Gullivera?

Gulliver se narodil jako třetí z pěti synů rodičům, kteří vlastnili malý statek ve vesnici nedaleko Nottinghamu. Ze všech bratrů byl nejbystřejší a učení mu šlo samo. „Musí studovat,“ rozhodl otec a brzy odvezl chlapce do města Cambridge, kde byly výborné školy a slavná univerzita. Gullivera bavila přírodověda a matematika, studoval i mořeplavbu a řízení lodi. Aby si přivydělal, pomáhal v ordinaci u doktora, pana Batese; ošetřoval nemocné, převazoval rány, naučil se napravovat zlomeniny a podávat nemocným správné léky a byliny. Jednou dostal dopis od otce. „Milý, synu,“ stálo v něm, „nemohu ti dál posílat peníze, byla špatná úroda, dobytek uhynul a sami skoro nemáme co do úst. Buď se vrátíš domů, nebo se musíš o sebe postarat sám.“

„Domů se nevrátím,“ uvažoval Gulliver, „nechci, aby rodině přibyl další hladový krk. Musím si najít zaměstnání.“

„Myslím, že ti mohu pomoci,“ řekl pan Bates, když mu Gulliver pověděl o svých starostech. „Můj známý, kapitán lodi Vlaštovka, právě hledá lodního lékaře a ošetřovatele. Naučil ses u mě dost, abys mohl to místo zastávat.“ Gulliver se nerozmýšlel ani chvíli. Lákalo ho cestování po moři a daleké kraje. Na palubě Vlaštovky strávil čtyři roky.

Po návratu se usadil v Londýně, oženil se, ale nedařilo se mu příliš dobře. „Vrátím se znovu na moře,“ oznámil jednou své ženě, „jistě vydělám dost peněz, aby naše rodina mohla slušně žít.“ Nastoupil na loď jménem Antilopa, která plula do jižních moří. Námořníci trpěli vedrem a nemocemi vinou špatné stravy. Jednou se zdvihla prudká bouře a obrovské vlny hnaly loď k neznámým skaliskům. „Všichni do člunu,“ volal kapitán, když viděl, že loď nezachrání. Námořníci usilovně veslovali, ale bouře si s člunem pohrávala jako s ořechovou skořápkou. Náhle se přivalila obrovská vlna, převrátila člun a posádka byla vydána na pospas rozbouřenému moři. Gulliver z posledních sil plaval ke břehu, až se mu podařilo dosáhnout nohama na dno a dojít na břeh. Padl na zem do měkké nízké trávy a vyčerpáním usnul.

Paprsky ranního slunce probudily Gullivera z hlubokého spánku. Chtěl se posadit a rozhlédnout se kolem. Ale co to? Zjistil, že leží na zádech a nemůže se ani pohnout – celé tělo, ruce, nohy ba i své dlouhé vlasy měl pevně připoutány jemnými pevnými lanky, upevněnými na kolících zaražených do země. S velkým úsilím se mu podařilo trochu uvolnit levou ruku a pootočit hlavu. Pocítil, že po jeho noze se cosi pohybuje; pohyb pokračoval po těle směrem k hlavě. Gulliver sklopil oči a spatřil lidského tvora, ozbrojeného lukem a šípy. Gulliver nevěřil svým očím – ten človíček byl vysoký asi jako pivní sklenice. Když se Gulliverovi podařilo pootočit hlavu a pohlédnout na zem vedle sebe, spatřil desítky droboučkých lidiček, jak na něj míří malinkými šípy.

